

Митко леля си.

— Не! Ето го тукъ! рече единъ мъжъ, който въ сщия моментъ влѣзе въ стаята.

— Господинъ Петровъ! смаянъ избѣбри Митко. Не разбирамъ!

— Сигурно! добави г-нъ Петровъ като се усмихна. Предполагаемиятъ крадецъ бѣхъ азъ. Върналъ се бѣхъ да взема нѣкои много важни книжа, които бѣхъ забравилъ.

— Ти не си позналъ г-нъ Петровъ, обясни леля Роза. Той ти се сторилъ за „грубъ човѣкъ съ престѣпно лице“. Изтичалъ си да извикашъ стражари. Заговорилъ си вратата следъ себе си, но

краятъ на пелерината ти се затисналъ между дветѣ крила. Помислилъ си, че крадецътъ те е хваналъ. „Крадецътъ“, обаче, чулъ твоя вѣкъ когато си падналъ, измилъ и превързалъ раната ти и те донесе тукъ на ржце. Благодаря на Бога, че раната не е тежка!

Въ туй време на вратата на стаята се показа братовчедъ му Ваню.

— Уа! уа! уа! подигравателно му завика той.

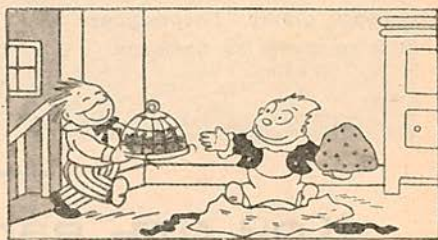
Митко се подигна, грабна възглавницата, запрати я въ мутрата му и се зарече никога вече да не чете тѣзи глупави детективски романи.

Вашитѣ любимци...

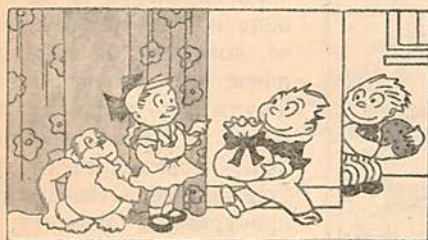
ТОШО и ГОШО

1) Леля Пенка каза на децата: „Занесете този сладкишъ на вашата учителка: днесъ тя има именъ день!“

2) „Да дадемъ сладкишъ на тая грозотия? възмутиха се Тошо и Гошо. Никога! Капанътъ съ мишки прекрасно ще замѣсти сладкиша!“

3) „Марче, занеси този сладкишъ подарѣкъ на учителката ни. Днесъ тя има именъ день.“

4) Марчето съ радостъ трѣгна да занесе подарѣкъ. А маймунчето й вървѣше подиръ нея, защото приятна миризма стигаше до носа му.